

HỒI 517

Hư Hư Thật Thật

Hai gã thay áo mới, ngoại trừ sắc mặt hơi tái, bề ngoài không có vẻ gì là bọn gã bị trọng thương.

Lão bản của Thành Y điểm cùng các tiểu nhị biết chuyện vừa xảy ra trên đường. Đối với việc hai gã không tiếc tính mạng để bảo vệ lũ trẻ, họ tỏ ý khâm phục bao nhiêu, thì đối với việc hai gã ngang nhiên đối kháng đại quân của Hiệt Lợi, họ lại càng ngưỡng mộ bấy nhiêu. Nên rất nhiệt tình cung cấp y phục và mời hai gã ra hậu viện dùng nước nóng để tẩy rửa sạch vết máu.

Tắm áo bào da dê của Khấu Trọng là do đích thân Sở Sở may cho gã, tuy đang dính máu nhưng gã vẫn không nở bỏ. Gã lấy Diệt Nhật cung và Tinh Trung Nguyệt ra, rồi đưa áo bào cho Thành Y điểm vá lại và tẩy rửa vết máu giùm. Bên ngoài trời vẫn xám xịt như tâm trạng của hai gã.

Khấu Trọng nói: "Khi rời khỏi Sơn Hải quan, ta còn nghĩ sẽ đến thảo nguyên du sơn ngoạn thủy, có ai ngờ lão Bạt suýt nữa mất mạng, còn hôm nay bọn ta gặp nguy hiểm cũng xém chết."

Từ Tử Lăng tay trái quần băng, nếu phải động thủ thì chỉ còn dùng được tay phải, vết thương ở dưới hông vẫn còn chảy máu xuống đùi, nghe thế bật cười: "Độc kế này có phải lại là do Hương Ngọc Sơn nghĩ ra không?"

Lúc này hai gã đã rẽ khỏi Xa Mã đạo, bước đến cửa Ngoại Tân quán, Khấu Trọng nghe thế, đứng lại trầm ngâm: "Cũng có thể lắm, chỉ có tiểu tử đó mới hiểu rõ tính cách của bọn ta, cho nên mới lợi dụng lũ trẻ. Xưa nay Thâm Mạt Hoàn là tay sai của Hiệt Lợi, Triệu Đức Ngôn căm ghét bọn ta đến thấu xương, bọn chúng cải trang rồi mới đột kích, chính là không muốn Đột Lợi biết bọn chúng đã làm. Con bà nó, thù này không trả chẳng phải quân tử."

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Giả sử lát nữa Hàn Triều An thăm dò thương tích của bọn ta, chẳng hạn như lấy có muốn tử thí độ chiều thì bọn ta phải làm sao?"

Khấu Trọng cố gắng đè nén sự đau đớn do vết thương ở ngực vừa dội lên, gằn giọng: “Bọn ta cứ nói thẳng việc lúc nãy do y thị làm, lúc đó y thị chỉ có thể tìm cách chối quanh chứ không làm gì được bọn ta.”

Từ Tử Lăng nói: “Như vậy không được, biện pháp này thất sách lắm. Với tác phong xưa nay của bọn ta, đứng ra phải trở mặt động thủ ngay, chứ không đợi y thị lên tiếng hỏi, hơn nữa để Hàn Triều An biết việc cấu kết với vợ chồng Thâm Mạt Hoàn đã bị chúng ta phát hiện, thì y thị lại càng cảnh giác hơn nữa.”

Khấu Trọng ôm đầu nhăn nhó: “Không biết có phải vì lòng tin sút giảm hay không, đầu óc ta giờ trống rỗng, chẳng nghĩ ra cách gì khác hơn, người có ý gì hay không?”

Từ Tử Lăng tủm tỉm cười: “Chúng ta cứ dùng kế hư mà thực, thực mà hư. Nói đến huênh hoang khoe khoang lác thì ta không bằng người, đương nhiên phải do Thiếu soái người ra tay rồi!”

Khấu Trọng nghe khen cười ha hả, kéo Từ Tử Lăng vào Ngoại Tân quán. Phó Quân Tường đang đợi hai gã, Kim Chính Tông và Hàn Triều An đứng ở hai bên. Tổng Sư Đạo là người trung gian, thấy hai gã đến muộn, nhíu mày có vẻ trách cứ. Phó Quân Tường có vẻ bực bội, còn Kim Chính Tông thì lăm lỳ, Hàn Triều An vẫn nhàn nhã, ba người ba thần thái khác nhau. Phó Quân Tường không biết trách hai gã đến muộn hay là nhớ mối thù cũ với Vũ Văn Hóa Cập. Kim Chính Tông không để lộ bất cứ tình cảm nào ra mặt, nhưng hai gã vẫn cảm nhận được địch ý từ sâu thẳm trong lòng của y. Trái lại Hàn Triều An thì thái độ nhiệt tình, khiến hai gã chỉ cảm thấy y là kẻ giả dối, hai gã cũng không biết Phó Quân Tường và Kim Chính Tông có biết hoặc đồng ý hành vi lúc nãy của Hàn Triều An hay không. Hàn Triều An rõ ràng không biết hai gã đã nhận ra y là kẻ đầu đảng của vụ ám sát lúc nãy.

Khấu Trọng cười khể nói: “Xin các vị thứ lỗi bọn ta đến muộn. Lúc nãy bọn ta gặp mai phục trên Chu Tước đại nhai, đã bị trọng thương, suýt nữa đến không được.”

Tổng Sư Đạo thất kinh: “Các người đã bị thương?”, rồi đưa mắt nhìn khắp người họ.

Phó Quân Tường cười lạnh: “Ai có thể khiến các người bị thương, bị thương ở đâu? Sao chẳng nhận ra?”

Từ Tử Lăng để ý phản ứng của Kim Chính Tông, thấy y hơi ngạc nhiên, rõ ràng chẳng biết gì về vụ lúc nãy, nếu vậy Phó Quân Tường cũng chẳng liên quan.

Khấu Trọng phủi sạch y phục mới tinh trên người cười cười đáp: “Bọn ta lúc nãy toàn thân nhuốm máu không dám gặp người, toàn phải nhờ quần áo mới này che đậy đấy! Ha! Có

thể ngồi xuống được chưa? Hai chân ta mềm nhũn cả ra rồi, giờ thì ai cũng có thể thu thập được bọn ta một cách dễ dàng hết đó!”

Song mục Hàn Triều An thoáng hiện thần sắc kinh nghi bất định, chứng tỏ là kẻ sách “giả yếu dọa địch” của hai gã đã có hiệu quả.

Tổng Sư Đạo vội nói: “Ngồi xuống rồi nói.”

Mọi người ngồi xuống theo thứ tự chủ khách, Từ Tử Lăng thấy Hàn Triều An không ngừng đưa mắt nhìn mình, trong lòng buồn cười. Gã biết y đang nghĩ mình trúng độc kiếm của Mộc Linh, theo lẽ đã phát độc mà chết, nhưng Trường Sinh khí của gã chẳng sợ bất cứ loại độc nào, cho nên không ai làm gì được gã, bởi vậy Hàn Triều An mới nghi ngờ hai gã giả vờ bị trọng thương để dẫn dụ bọn Thâm Mạt Hoàn lại tấn công một lần nữa.

Đây chính là kế trong thực có hư trong hư có thực. Kim Chính Tông trầm giọng nói: “Rốt cuộc là ai đã làm. Thiếu soái có thể nói rõ hơn không?”

Phó Quân Tường bĩu môi, nói: “Các người thật là có bản lĩnh, bị trọng thương mà vẫn cười nói như không.”

Khấu Trọng thấp giọng, làm ra bộ thần bí thì thầm với Phó Quân Tường: “Tâm tạng của tiểu diệt bị đâm trúng rồi, bên trong vẫn đang lưu huyết! Hà! May mà Trường Sinh khí của ta có thể khởi tử hồi sinh, mới miễn cưỡng lết đến đây để gặp Tường di lần cuối cùng. Bọn ta nói cười như vậy chỉ là làm bộ để thích khách không nhận ra bọn ta đã bị nội thương nghiêm trọng mà chiếm tiện nghi thôi. Còn thương thế Tiểu Lăng thế nào thì để hần tự nói đi.”

Từ Tử Lăng nghe mà tức đến nghẹn họng, quả thực tên tiểu tử Khấu Trọng này đã khoa trương hơi quá đáng rồi.

Phó Quân Tường giận dữ nói: “Người cứ nói lăng nhăng, ai là Tường di của ngươi?”

Hàn Triều An không kìm lại được nữa, nhú mày hỏi: “Mong Thiếu soái thứ cho tại hạ lảm nhảm, cho đến lúc này, chúng tôi và hai vị vẫn là địch chứ không phải bạn, Thiếu soái thẳng thắn như thế không sợ chúng tôi thừa gió bẻ măng sao?”

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Tổng Sư Đạo: “Tổng nhị ca đã bảo Tường di đã tha thứ cho bọn ta rồi mà, chúng ta đều là người nhà, lại là đồng môn, cần gì phải giấu chứ?”

Phó Quân Tường bực mình nói: “Còn nói thêm một câu vô duyên nữa, sau này ta sẽ không nói chuyện với hai người!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm mừng, bởi vì hai gã biết đã có cơ hội cứu vãn.

Tổng Sư Đạo trách: "Tiểu Trọng đừng chọc giận Quân Tường, ta đã giải thích tại sao hai người tha Vũ Văn Hóa Cập để cho y tự sát rồi."

Kim Chính Tông nói với vẻ không vui: "Thiếu soái vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngày nay ở thành Long Tuyền, ai có thể phục kích hai vị?"

Khấu Trọng chép miệng: "Bọn chúng không đủ bản lĩnh nên mới giở trò bỉ ổi."

Rồi gã kể lại vụ phục kích, nhưng không quên thêm mắm dặm muối, khoe khoang tài nghệ của mình.

Hàn Triều An sầm mặt.

Khấu Trọng hạ giọng nói: "Toán thích khách đó có thể là người của Đại Minh Tôn giáo, bởi vì người gây thương tích cho Tử Lăng một nữ tử giả dạng nam nhân."

Từ Tử Lăng bổ sung thêm: "Hình như có vợ của Thâm Mạt Hoàn là Mộc Linh."

Mọi người trầm ngâm, Phó Quân Tường và Kim Chính Tông không có phản ứng gì đặc biệt, Tổng Sư Đạo thì giật mình, mơ hồ nhận ra sách lược của hai gã, bởi vì y biết mối quan hệ giữa Hàn Triều An với Thâm Mạt Hoàn.

Hai gã cũng lấy làm lạ.

Từ Tử Lăng cố ý nhắc tới Mộc Linh là muốn dò thử phản ứng của Phó Quân Tường và Kim Chính Tông. Nếu bọn họ không có liên quan đến vụ ám sát, trừ khi họ không biết Hàn Triều An a dua với vợ chồng Thâm Mạt Hoàn, nếu không sẽ có một chút phản ứng lạ thường.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Đây chỉ là lời ngoài đề, bọn ta đến đây là muốn nghe thử Tường di có gì căn dặn."

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Phó Quân Tường, nàng nhìn Khấu Trọng chăm chú: "Nếu không muốn ta truy cứu các ngươi, các ngươi phải hứa ba điều kiện với ta."

Khấu Trọng cung kính nói: "Xin Tường di chỉ thị, chỉ cần bọn ta làm được, nhất định sẽ không làm Tường di thất vọng."

Những lời này của gã xuất phát từ chân tâm, vì Phó Quân Sước, gã thực sự không muốn đối địch với Phó Dịch Lâm chút nào.

Phó Quân Tường đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, rồi nhìn Khấu Trọng, trầm giọng nói: "Điều kiện thứ nhất là sau này các ngươi không được tự xưng là đệ tử của Dịch kiếm môn, ta càng không phải là sư di của ngươi."

Khấu Trọng cười khể nói: "Sư di không cần mời sư công mà đã đuổi chúng tôi ra khỏi kiếm môn sao? Được rồi sau này chúng tôi sẽ không gọi là Tường tiểu sư di nữa mà chỉ gọi là Tường di thôi."

Phó Quân Tường bực mình nói: "Vẫn còn đùa bỡn?"

Kim Chính Tông nhìn sang Hàn Triều An lắc đầu bật cười. Tổng Sư Đạo lên tiếng: "Mong Thiếu soái nghiêm túc, giang hồ có quy củ của giang hồ, lớn hay nhỏ cũng có thể kết bạn vong niên, sau này cứ gọi một câu cô nương là được." Quả không hổ là thế gia vọng tộc, cả hai bên nghe xong đều thấy thoải mái.

Khấu Trọng cười ha hả: "VẬY còn điều kiện thứ hai, xin mời cô nương tiếp tục?"

Phó Quân Tường nghiêm nghị nói: "Điều kiện thứ hai là nếu Khấu Trọng nhà ngươi ngày sau có thống nhất được Trung Nguyên không được tấn công Cao Lệ."

Khấu Trọng vui vẻ: "Điều này không cần cô nương can thiệp, ta cũng không động binh với tổ quốc của mẫu thân, hơn nữa ta không phải là người thích động can qua. Tường... Ồ... phải chăng cô nương thấy ta là người có tướng làm hoàng đế hay là muốn đề cao ta?"

Kim Chính Tông thở dài: "Thiếu soái có biết bây giờ ngươi đã trở thành người Hán ảnh hưởng nhất trên thảo nguyên, người mà Hiệt Lợi e ngại nhất không phải là Lý Thế Dân mà là Thiếu soái."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vỡ lẽ ra, sở dĩ có cuộc nói chuyện hôm nay, ngoài việc nhờ Tổng Sư Đạo hòa giải, còn nhờ tiếng tăm của gã ngày một lên cao. Khấu Trọng chẳng những bằng thực lực đã chứng minh rằng mình là cao thủ vô địch, lại có Thiên Dao Tổng Khuyết chống lưng, trên thảo nguyên còn có thêm Đột Lợi, Bồ Tát và huynh đệ Cổ Nạp Đài là bằng hữu, không ai dám xem thường bọn gã. Cho nên người Cao Lệ không muốn gây thù chuốc oán với gã, ghét nhất là không muốn xung đột, Hàn Triều An cải trang rồi mới ám sát, mà lại không cho Phó Quân Tường và Kim Chính Tông biết.

Tổng Sư Đạo mừng rỡ nói: "Hai vấn đề này đã được giải quyết, Quân Tường hãy nói ra điều kiện thứ ba."

Phó Quân Tường nói: "Điều kiện thứ ba rất đơn giản, ta biết Ngũ Sắc thạch vẫn còn trong tay các ngươi, chỉ cần giao ra Ngũ Sắc thạch, ta sẽ thay mặt sư tôn xóa sạch chuyện các ngươi học lên Cửu Huyền đại pháp và Dịch Kiếm Thuật, sau này không ai nợ ai."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều kêu khổ, đưa mắt nhìn nhau chẳng biết nói sao. Không ngờ điều kiện thứ ba lại liên quan đến Ngũ Sắc thạch. Tổng Sư Đạo ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì, sao hai người sắc mặt khó coi vậy?"

Từ Tử Lăng buồn bã nói: "Nếu Ngũ Sắc thạch vẫn còn trong tay bọn ta, bọn ta sẽ lập tức giao cho Tường cô nương, chỉ tiếc là Mỹ Diễm phu nhân đã lấy lại rồi."

Bọn Phó Quân Tường lộ vẻ sợ hãi, tựa như Ngũ Sắc thạch lọt về tay Mỹ Diễm phu nhân là tình huống xấu nhất.

Tổng Sư Đạo xen vào nói: "Sao lại trùng hợp như thế?"

Rồi quay sang Phó Quân Tường nói: "Ta biết tính cách của họ, chắc chắn họ đã trả Ngũ Sắc thạch cho Mỹ Diễm phu nhân, Quân Tường có thể bỏ đi điều kiện thứ ba không?"

Phó Quân Tường lắc đầu: "Điều kiện thứ ba này quan trọng nhất, huống chi xưa nay bọn chúng quen thói nói dối, ta làm sao tin?"

Hàn Triều An nói: "Tháo chuông phải nhờ người buộc chuông, hai vị chỉ cần đòi lại Ngũ Sắc thạch, hoàn thành điều kiện thứ ba, sau này đôi bên chẳng còn xích mích gì nữa."

Nếu Kim Chính Tông nói ra lời này, Khấu Trọng cảm thấy dễ chấp nhận hơn, nhưng lại do một kẻ đã dùng thủ đoạn bỉ ổi dồn họ vào chỗ chết, Khấu Trọng chỉ thấy bức mình. Lạnh lùng nói: "Hàn huynh tưởng rằng Mỹ Diễm là người thế nào, nói đòi là đòi lại được hay sao?"

Phó Quân Tường sầm mặt. Tổng Sư Đạo thấy hai bên bắt đầu bức mình, lên tiếng dàn hòa: "Ngũ Sắc thạch có ích gì đối với Quân Tường? Tại sao cứ phải lấy cho bằng được? Lấy được cũng giao cho Bái Tử Đình, nếu là vậy, sao không để Bái Tử Đình tự xử lý?"

Kim Chính Tông thở dài: "Chúng tôi không muốn Ngũ Sắc thạch rơi vào tay Bái Tử Đình."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vỡ lẽ ra, Cao Lệ ủng hộ Bái Tử Đình lập quốc là để hòa hiếu với Đột Quyết, Khiết Đan, nhưng lại không muốn Bái Tử Đình thống nhất, trở thành mối uy hiếp cho họ.

Sự phức tạp của câu chuyện này khiến bọn gã phải nhúc nhúc, Khấu Trọng thừa cơ hỏi: “Mỹ Diễm phu nhân và Bái Tử Đình không quen không biết, tại sao lại đưa Ngũ Sắc thạch cho Bái Tử Đình.”

Phó Quân Tường hừ lạnh: “Các người biết cái gì? Mỹ Diễm có mối quan hệ mật thiết với Phục Nan Đà, cho nên mới nhờ hai tên ngốc các người đưa Ngũ Sắc thạch cho Bái Tử Đình. Bây giờ thấy các người chưa chịu giao ra mới ra mặt đòi lại. Thật là tức chết đi được!”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, đồng thời giật mình, bởi vì Liệt Hà đã không nói dối.

Tổng Sư Đạo nói: “Hai gã chỉ vì không biết chân tướng của sự việc nên mới giao trả lại, mong Quân Tường chớ trách!”

Phó Quân Tường bực bội nói: “Bọn chúng có thứ gì mà không thể làm được. Nể mặt Tổng công tử ta cho thêm vài ngày, chỉ cần bọn chúng có thể đưa Ngũ Sắc thạch cho ta trước khi đại điển lập quốc diễn ra, ta mới tha cho bọn chúng.”

Khấu Trọng cười khế: “Phó cô nương cũng biết bọn ta đang bị trọng thương, người ta không đến làm phiền, bọn ta đã tạ ơn trời đất, đâu có bản lãnh đi tìm người khác?”

Phó Quân Tường tức giận nói: “Lại còn nói những lời điên khùng, ai tin các người mới là đồ ngốc, các người liệu hồn đấy, ta quyết không thay đổi điều kiện này.”

Nói xong đứng dậy phất tay áo bỏ đi. Năm người đàn ông còn lại ngồi đưa mắt nhìn nhau.

Tổng Sư Đạo giơ hai tay, tỏ vẻ bất lực. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu khổ, không ngờ chiều hư thực thực hư đối phó với Hàn Triều An lại dẫn đến hiệu quả ngược, sự ngộ nhận của Phó Quân Tường với bọn gã càng thêm sâu.

Từ Tử Lăng thấy Kim Chính Tông lộ vẻ ái ngại, hình như thông cảm với họ, lại có vẻ tiếc cho mối quan hệ của họ với Phó Quân Tường càng lúc càng xấu đi, bởi vậy mới nói: “Hai vị có thể giúp ta khuyên Tường cô nương hay không? Nói cho nàng biết rằng dù Bái Tử Đình có lấy được Ngũ Sắc thạch cũng khó thống nhất, bởi vì Đột Lợi không bao giờ để cho tình huống này xuất hiện.”

Kim Chính Tông nói: “Đây chính là một tình huống mà bọn ta không muốn xảy ra chút nào. Bái Tử Đình tuy khôn ngoan nhưng lại tin tưởng mù quáng vào Phục Nan Đà, nguồn cơn của việc này là Phục Nan Đà bói được y có thể thống nhất đại thảo nguyên, mà dấu hiệu rõ

nhất là Ngũ Sắc thạch trở về lại tay ỵ. Với tình thế như hiện nay thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến lúc này mới hiểu sự quan trọng của Ngũ Sắc thạch, nếu Ngũ Sắc thạch rơi vào tay Bái Tử Đình, Bái Tử Đình sẽ tưởng rằng mình được ông trời chọn lựa làm chân chủ, cho nên sẽ mù quáng gây chiến tranh, điều này đối với Cao Lệ sẽ rất có hại.

Hàn Triều An đứng dậy nói: "Quân Tường tưởng rằng có thể lập được đại công nhờ lấy được Ngũ Sắc thạch, nào ngờ hai vị đã trả lại cho Mỹ Diễm phu nhân, sự thất vọng đến mức nào hai vị có thể hình dung được."

Khấu Trọng thở dài: "Thôi được! Bọn ta sẽ nghĩ cách khác!"

- o O o -